

311. VII. 1. 136.

47.

ÖFVER

FRU BISKOPINNAN

ELISABETH BROWALLIAS

FÖDD EHRENHOLMS

DÖD,

Som intråffade den 1. Julii 1779. Efter en lefnad af
72. år, 5. månader och 19. dagar.

Å B O,

Tryckt hos afledne Kongl. Acad. Boktryckaren JOHAN
CHRISTOPHER FRENCKELLS Enka.

MF 4239.

ÖVER

FRU BISKOPINNA

ELISABETH BROWALLAS

FÖDD EHRNHOJMS

DÖD

Som intillfälle den 1. Juli 1779. Efter en sjukad af
72. år, 5. månader och 19. dagar.

A B O

Tryckt hos afledne Kongl. Acad. Boktryckaren JOHAN
CHRISTOPHER FRENCKELIS BOKS.

*Ja, Himmel! i Din nåd, Du våra öden hvalfver:
Blott vantrons blinda hop för ödets blindhet skålfver.*

*I lyckans ljufva famn, i nödens tunga band,
Jag känner lika lätt Din mildhets helga hand.*

*Låt ilskans breda gap uti sit etter dränka
En dygd, som mera sökt at gagna än at blänka:*

*Låt ske, at med dit vett, du vunnit blott det mål,
At öfva samfunds dygd, förutan fjås och skral:
Låt hånda, at din dygd, som uti stillhet öfvas,*

*Och innom tystnans krets af tusen skiften pröfvas,
Ej firas i din byggd, ej känns af rycktets ljud:
Din samtid du dock tjänt, du kännes af din Gud.*

*Ja, Gud! en nådig blick utaf dit milda öga
Den högsta gåfva är, som sändes från det höga.
Om glömd af tidens folk och af en lastfull verld,
Man njuta får det lugn, förutan prål och flård
Som, Himmel, Du i nåd har ämnat Dina vänner,
Man hunnit lyckans högd och ingen åtrå känner.*

*Men ach! Dens lif är släckt, som så har tänkt och trodt,
Uti hvars hjärta Dygd och Himlens fruktan bodt.
I jordens kalla barm, BROWALLI maka gömmes!
Mån nånsin detta namn i Svenska hjärtan glömmes?*

Et

Et Snille af hvars eld sig Finska Snillen tåndt,
Som Sverges frihets helgd och inga bojor kánt,
Som aldrig dåglöshet för sina gråhår lönte,
Men alltid stora vårer med lycklig utgång krönte,
Ej glömmas kan förän sig alla åldrar sluta,
Och sista Svensken ses sin sista anda gjuta.

Vår Döda, vördig nog, at ålskas af en Man
Som up til Arans högd och snilletts grånsor hann,
Med egna dygders vigt sin lycka vetat pryda.
Men ach! hvad batar ofs, de dygders värde tyda,
Som Döden skördat har och Himlen från ofs tog.

I ordning, måtta, skick och flit, HON med allt fog
För dig du Skönas hop, til mänster ställas borde.
Men HENNES strånga dygd dig icke gagna torde.

Dit hela väsen är en evig barndoms flärd,
Du leker bort dit lif, ej mins en annan värld.
Se HENNES lif och råds, då du dit eget skådar:
Och märk hvad vackert slut en ärbär lefnad båd.

HON med et ofördradt mod til dödens portar går,
Dår med Guds Andas kraft HON glad och tryggad står,
Och då med Himlens spis HON skal Sin anda rena,
Vil HON Sin andagts eld med Sina Barns förena:

HON sedan qvåda vil, Sit hjärta gjuta ut
Uti en bön den HON i Himlen för til slut.

Så roligt somnar den, och slutar sina dagar,
Som åtlydt Dygdens röst och vördat Himlens lag.